

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

(א) סתורין ס: ערין
(ב) [ממי] טקס שנים וס
(ג) "לחלוד" וכו' מרשי
(ד) וכו' וכו' וכו' וכו'.
(ה) נשט כדמ"ו (ז) (זל)
(ז) מוטות מו: ס:
(ח) [תוספתא] דקטור
(ט) (נה) ס:
(י) סתורין נה: נה: מד:
(יא) (נה מד ע"כ)
(יב) [זל יסח] (ס) "לחלוד"
(יג) למחוק
(יד) "לחלוד" - למחוק.
(טו) וס י"ה יסח:
(טז) דלחוד (י"ט)
(יז) וסח (א) (ג) יכמות כד
(יח) (א) (ז) זל נשט עמל
(יט) (א) (ז) זל נשט עמל

מוסף דש"י

היובא בסוף המסכת.

תום' ר"י תומ

מנכסים הכוללים זה מביא את
אמה: קטני קודשי ביהא והדר
מי שאל אלהא ביהא לאו נישואין
עבדי: כי קטני נשאל אשארדי
אכפדי וטשר לזון עשין נישואין
אבל ביהא לעולם אימא לך דנשואין
עושה: מתקדש בביהא. מדעת
האב אבל פחות מחזן כמות אצבע
צעין' ואיני ביהא: קנאש. ואם
הואישא מוציאש בגני: וחיביני עליה
משום אשש איש. אם קינל בה
אכרי קדושין: וטעמאש אש כדכחי.
ספריא דהא: נשעת ימים דכחי.
(ויסריט טו) וספרי דעתה עליו:

בַּת ⁽¹⁾ **שֶׁלֹשׁ שָׁנִים וְיוֹם יָבֵם קָנָא** כֹּחַיִּיבִין עֲלֶיהָ

לפי שאינם צריכים עומשין וקשה להאכל
ובעני התם לרביה היא ומוטב גם שיהיה
מתעניין בלילא דרופן (מה דף ח' ד:)
דאשה נקנית לבעלה בעדא חמיא ק
למריה בעדא קונה היינו בשלם עשה
דאלו לא קני בעדאשה כיון שדעתו עשה
בעדאשה היינו מתפרש כגורא לקנות
כן כל מקום שמוזכר כגורא בעדאשה
דמיך דכל מחלה וסוף ודמיך נסמך
קדושין וקשה לפרשו דקדשה קונה
לבעלה וקשה משנאמר וכלה למורי
במסתם תרומות ב"ח" דהכי מן הת
רבי אליעזר מחייב קרן וחומש רבי
שק חרובם דמי שראל חוללה בתרומת
במקום חרוב ויהיה לו להבדיל ב"ח
וכי ולא מוקי לה בשנאשם

והיביבין ע"ה משום **אשת ארם**.
סיפא אל כה עליה **אמר**
דף טט. אפליי כהמה **דלעלמא** פריק
לן דקוה קניי גמור **והיביבין** עליה דף
נממעשיין **לן** לקמן פסירקין ודף ע"ט. **מחל**
כן סורר ומורה **והיביבין** דף טט. **דיק**
דכי **לן** קדש והשפח **לן** דלשט **כן**
דלעלמא דכי **לן** קדש (ו) והשפח **לן** אשכר
כן יצוה איה דלמיי (דברים) **לן** אשכר
אשכר איה דלעלמא קלי ומוסרי **לן** ד
לן משתבח אלל דוקא א"ל והספ פרי
לנאשמועין דקופא דוממיס **על** דמה
דף יק. איה היינו דוקא **לשמועין**
דקת מומיסי **על** דהא **לשמועין** דמוסרי

דקדוקים בחילוקי אורח וסוף
אחרי תקנו ישרי ראש השנה קדושים בעליוהו. על גמר בראה, וזה דרשנים בן
לבעלה דקדוקי בהערה מין, אחרי קחה קחה, אלא אשה מקרא בהערה דרשני
אשר שפירא ורשעו קדושה לנשותיה מין ביהסא, ורובינו מין חרד
יהתם אחי מקנן נשואין, ורשעו דכמה שפדוקתו שפדוקת אחי, וזה מין שר
בעיה בה קדא ליהויא אשה ומורה. וכן קדא חרד ביהסא, ורשעו חרד
מקנן ביהסא בראל חסון מורה, ורשעו חרד ביהסא שפדוקתו חסון
נשואין, אלא ביהסא בראל חסון מורה. ואי קדא חרד ורשעו חסון
עליוהו יסב ביהסא ביהסא, ורשעו חרד ורשעו חסון, ורשעו חסון
אחר קדוקים נשואין קדושה מין שפדוקתו שפדוקת אחי, וזה מין שר
ויהיה אחי מייטנה לרשעו מין לא בשפדוקתו, ואי קדא חרד ורשעו חסון
מיוחן חרד נשואין ורשעו חסון

לא חשיב לה כנחלה לענין
סלמתי: לבדו. קרא יחירא הוא
תעשה דבר: שניהם שוים.
ונה: האי סברא. דבעל עושה

אמר רבי זירא מודה
משלמי מאי שנא מקמ
קרא וימות האיש אשר
האי לבדו מאי עבדי ל
ומתו גם שניהם עד
ר' יאושעיא רבי יונתן
שכב עמה לבדו ורבי
ליה אם כן נכתוב
היננך ריב"ל וי"מ חר

בְּקוֹלָהּ בָּעַר אֶם סוֹף
כָּאֵן קוֹנָה וְאֶם סוֹף
כָּאֵן שְׁהֶעֱרָה בָּהּ וּפְשָׁה
מֵאֲחֶר * אִי נָמִי לִכְתֹּב
כְּבִיָּאָה מֵאִי אָמַר אֲמִי
הַבּוֹעַל דַּעְתּוֹ עַל גַּמֵּ
כִּיָּאָה נִשְׂוֹאִין עוֹשֶׂה אִ
מִיָּנָה לְיִירוּשָׁה וְלִישְׁמֵא
אָמַרְתָּ נִשְׂוֹאִין עוֹשֶׂהָ
וּמִיָּפֶר נִדְרֶיהָ וְאִי אֲמִי
יִרְשֶׁה וְאִינוּ מִיִּשְׁמֵא
מֵאִי אָמַר אֲבִי * ת"
בְּקִדּוּשֵׁהּ בְּכַפָּף בִּי"
בְּמִצִּיָּאתָהּ וּבְמַעֲשֶׂה
יִמְקַבֵּל אֶת נִשְׁתָּהּ וְאִי
נִשְׂאָתָה יֹתֵר עָלָיו וְ
כְּחִיָּה קָתִיב כִּיָּאָה וְ

אחד מתקדשת בביא
משום אשת איש

העשר אמורלי דנפקי מלתא דה
 ס' (על"מ מאי עבדי ליה ודמיו
 יליו כר"מ: **בב'** הוביע רבנן
 ימיה קימה (ו) דערייתו והערה
 כי יאם הערה ויפיר מיד
 גמר ציאה" והשון מוכיח ד
 הערה ציאה" אלב בסמ' דעמי
 קאמר ויה"ק מחילת הערה
 ואלן מירך דהיה דימנות איי
 צי קדושן כמיז ולא מיירי בת
 דר"י יתח דמשמיה ואלן הא
 ס' האשע שמיח אולתת מרומ
 הושע פוטח וקאמר עלה בגמ
 וואצי מקבל גיטור ור"א
 יום ומלא סוס וצי הביאו צה'
 היה קענה וואצי מקבל אל

ה' אס קיבל זה אביה קדוש
מכל העריות שבתורה מומימין
מיתות (ס' ע"ה) ששנמנה
מדאורייתא דסד"א דלא קניא
שקנא את שביי איש פטר לאכא
מחר הדולקין דביי נפשות אש
עליה יסם קחי עליה ליה למימנה
איש פטר לאשעתא דהי קני
מלך פטר לאשעיות"ו לכן נה
קחי נמי אשם על עליה יסם
יך מהא דמחייבין משום אשם
דיל דאחי כבניה אס היא אש
יך דאחי אכל הכהמה לא אש
דא ארזן עריות דלא דמיין ל

ממות פרק הבא על יבצתו [נה, ב] אשה וזאת תחת ביאה. תירץ על הלכות דהתא ואז הוא סתם, והוא אייר בקני דארוסי קדשה ואח"כ סתם עליה לשם ששואלי, ואם לא ידעו, יבצתו [היה] ובפרק ירד [היה] וכו' מה, [ב] סתם תצר רידה ללוק סתם תצר רידה לרועה [ב] תחת אישה שר לא קנה לה לזכרים האמורים בפרשה. ואי לא, והתם מיירי שבא עליה לשם זנות. ביא אביה לביאה לשם קדושיה איך אוכל מן אביה. ומתקשרת בביאה. בריאתי ביא, ומ

עַד שִׁיחֵיו שְׁנֵיהֶם שׁוּן. וְהָיָה
הַבָּא עַל הַקְטָנָה וְלֹא
דָּף מִדָּה: וּמֵימֵי לֵה בְּסֻמּוֹךְ
בָּא עֲלֶיהָ אֶחָד מִכָּל הָעֲרִיט

רבי לענין קנס דכולהו
שטלא שאני התם דאמר
שכב עמה לבדו ורבנן
יה מביעי להו ^אלכדתני
שיהיו ^בשוין כאחד דברי
אומר ^גי'ומת אשר
יחנן האב פריא מנא
קרא בעולת איש מאי
תני: איבעיא להו תחילת
ביאה קונה נפקא מינה
שה ידה וקבלה קרושין
דגול דקא קני בתולה
גמר משמיה דרבא ^דכל
רביא: איבעיא להו
ואידין קושה: נפקא
לה ולהפר נדריה אי
יורשה ומיטמא לה
ת אידין קושה אינו
לה ואינו מיפר נדריה
ש ^ההאב זכאי בבחו
שטר וכביאי ^וזכאי
ידיה ^זובתפרת נדריה
ינו אוכל פירות בחייה
הבעל ^חשאוכל פירות
קתני גישאח כי קתני
רבא ^טתא שמע
הוא ואם בא עליה
ומטמאה את בעולה
למא

[illegible]

ויש תמוה אחאז אלתערן
 ער על דא וואס איז ככלל
 תקלה וקולן ונראה ודאי דקאר
 אלס מדרגן דאמיר (יבמות)
 מח קטן ו' געבט צווישן
 דער תשובה דאז לא צוליב אחר
 ודא האט דער לא יבס ור"מ
 ויש מ"מ מ' למפרע אחאז
 אלס לפרס חייבין עליה משום
 ומפסול דלם ע"ה א' מ' מ' מ'
 א"ש והר"ר דוד ימין דאלעטער
 ע"ה על השנה הנהגה ע"ה
 ה' שאל תמנא ברש"י (ו) וחי
 א"א כמו הבחנה אהר"י ונהרג

למזמור הראונו לקנין אלא דמבייץ
מתחיל הקנין ואין בה"ג מקדש בבית
ה' י"ל כי יקח ובעלה משמע ביה דבת
האשה אוכלת בתרומה עד שתשנע לחו

פ"י הקונטרס בני עונשין למעט גדול
נהירא דהא תמן כפ' יולא דוסן (וזה
ת"ג שנים יום אחד כו') וקא אמר אס
האמורות בחורה מומחין על ידה משמע
דגדול הבא על הקטנה חייב ואע"ג

דקטנה לאו ביה עושין היא ויש מפרשים
דהיא דהתם דהתם אחיה כרבי יוחנן
דפליג אדריב' א'אושע'א ודוחק הוא
ור"מ פ' ד' שיהי' שיהי' צניחה
אחת ולא כדני עושין תליא מילתא
ואפילו גדול הבא על הקטנה חייב
אם הם שנים בקטלא וקאי אמיילתא
דר"מ דאמר בפ' ד' מימות (פסדירין
דף קי:) גבי נערה המאורסה דר"מ
פ' ד' נערה ולא קטנה ותכמי' אומרם
נערה אפילו קטנה בנשבע ונבע
מיניה רבי יעקב בר אבא מרב בא
על קטנה המאורסה לרבי מאיר מהו
לגמרי ממעטין לה או מקטילה
ממעט לה אלא מחנק לא וקאמר התם
מסתברא ללגמרי ממעט לה דאי ק"ד
מקטילה ממעט לה אלא חנק חייב
והא צעין שיהי' שוין ללומר באומה
מינה שאל היחא גדולה בשקילה
ולפירוש זה היחא דבעי התם רבי
יעקב בר אבא בא על קטנה
המאורסה לרבי מאיר מהו דוקא

בארסה מיבעיא ליה מאס דלני
 שון במיה אכל נשואה ליכל
 למיביע שהרי מימחו בחנק ואס
 היטה גדולה היטה נמי בחנק ושיטה
 שון למיחה אכל לפיה קסה אמאי
 מיביע ליה בארסה טפי מנשואה
 ומיה י"ל כיון דמתו גס שניה כחי
 נשואה פשיטא ליה דפטור אכל
 בקטנה ארסה מיבעיא ליה דס"ד
 דחיי וקאמר עד שיהיו שניה שון
 כחזר דלמני ארסה וניי הוא פטור

[illegible]

וַיִּיבֶן עָלֵיהֶם מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ וְהָא קָמִי
 דְּמִלְּמַח בִּרְכָּן כִּן כּוֹרֵר וּמִוֹרֵה (מִסְתַּדֵּר)
 אֲלֵם כֵּן עָלֵיהֶם יָבֵם קִלְחָה וְקָם שְׁמַע
 (ק. סח.) עָשׂוּ בִּיאָה כִּן ט' כְּמֵאחֵר גִּבְדּוֹל
 כִּי מִיחֹר גִּבְדּוֹל קָמִי' וּמִיחֹר קָשָׁה דְּבִרְכָּן
 רִבּוֹ בְּיָמָה דִּילְמָא אֲלִיּוֹתֵיהּ יֵרָא וְאִדְעָמָא
 דְּלִקְדוּשָׁתָא לְחֵזִי שְׁמַח קָלִי וְלִבֵּיהּ קִלְחָה
 יָבִים מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ כֵּן אֲלִיּוֹתֵיהּ לֵא
 אֲשֶׁת אִישׁ כִּן אֲלֵם בָּהּ עָלֵיהּ יָבֵם כִּין
 לְהַטְרִיחַ כִּי לָא הוּא שְׁמַעֲנִי דְּמַהֲרֵיהּ
 יֵן לְמִיתִי וְחִיִּיבִין עָלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ
 דְּלֵא לֵא מִי אֲלֵם בָּהּ לְחֵזִי מִוִּמְתִּים
 יֵבֶן עָלֵיהּ מִשּׁוֹם אֲשֶׁת אִישׁ אִיבִי סִיפֵא
 (י. ו'ע' ט'ס' יִבְמֵה כ.ו. וְט'ס' מִסְתַּדֵּר כ.י.)

[illegible]

עַם אֱלֹהֵי מִצְרַיִם מֵהָאֵל אֲשֶׁר
בְּמִצְרַיִם הָאֵל הַזֶּה:
כִּי בְּמִצְרַיִם מֵהָאֵל אֲשֶׁר
הָלַכְתָּ הָאֵל הַזֶּה עִמָּךְ
עוֹשֶׂה אֲדָמָה לְךָ לְעַמְּךָ:
כִּי בְּמִצְרַיִם מֵהָאֵל אֲשֶׁר
הָלַכְתָּ הָאֵל הַזֶּה עִמָּךְ:

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם בשדה ימצא האיש את הצער המארישה והחזיק בה תורה וישיבב עמה ונתן האיש אשר ישכב עמה לבדו: דברים כב כה
2. כי ימצא איש שכב עם אשה בעלת בעל ומתו עם שניהם האיש השוכב עם האשה והאשה ובערה הרע משך אל: דברים כב כז

גליון הש"ס

גמ' א' נמי לכהנ' דקא קמי' בחילוק' עיין רמב"ם דף ע"א פוס' ד"ה הל' (א) 'תשוב' ד"ה וספקא וכו' לכתוב קטנה משנשאת. עיין גרסי' יבמות דף קט"ו ע"ב ד"ה קטנה שספיקא וספקא ד"ה קט' ע"ב ד"ה קטנה וקמן גמ' ע"ב ד"ה וספקא וכו'.

הנחות הב"ח

(א) גמ' אמר רבא (תל' סעט) חז"מ. וי"ב סוף אף אגן גמ' תנינא: (ב) חז"מ: ד"ה כו' סוף קיסה מעירות וכו' ורבינו נסים. עיין ו' סוף ד"ה חז"מ: כ"פ הענין: ו' פ"ה

מוסף תוספות

לעזרות בה ופשיטא שצריך
ביאה או דילמא בסוף העראה
הקנין. חוס' טור יעי' ריטב"א.
בית דין של אחריהן אמרו אין
סת' בביאה ולא ביבום ואיצטריך

תורה אור השל

1. ואם בשדה ימצא האיש את הנער המאנוסה והחזיק בה האיש וישכב עמה ומה האיש אשר ישכב עמה לבלתי: דברים כב ט.
2. כי ימצא איש שכב עם אשה בעלת בעל ומתו גם שניהם האיש השוכב עם האשה ותאשה וכעת הרע האיש: דברים כב יא.

ליון הש"ס

נח"א נתי לכה"י דמא קיי
בתולה. עיין יצמס דף נט ע"א
מוס' דיה הא לא; תוס' ר"ח
וסקבל וכו' לכתו קמנה
משנמאת. עיין ברכ"י יצמס
דף קט ע"א ד"ה קמנה
שהשילם וסנהדרין דף סט ע"א
ד"ה קמנה ולקמן מג ע"ב ד"ה
סאל וליה

הנהגות הב"ח

(א) גב' חמר רבא (תא שמע)
מלמי. ויניכ ס"א אף אבן
נמי תנינא: (ב) חוס' ד"ה
כל וכו' קוסה מעריות וכו'
ורביט נסיס. יניכ ון פירש
האלפסי גפ' הכע"י: (ג) ד"ה
והיבין וכו' דהשחא מלי
ימי: (ד) ב"א"ר ברישא והיבין
עליהמשאס"א: י"בנלומדרגנט
א"א וכו' לל עריות דמין
למ"א:

מוסף תוספות

א. דהוכיח סופר על תחלתו.
רשב"א, ב. והא דקאמר אי
נמי לכהן גדול דקא קרי
כתולה בביתא פירוש אם יכול
לקנות כתולה בנמר יכול
אבל פשיטא דבהעראא יכול
לקנות. תוס' הרא"ש, ג. אפי'
אם נומר ביאחז. תוס' ביבמות
נח: ד. והא דאמר רבנן
שהערב כהן היינו שהתחיל

לדחותה גבי שומרת יבם שבה
(דן) [תריץ] דכי אמרין דביאה
שאה. או אידרסין עושה. ואינו
אכל קדשה בביאה בעל אוכל